

Національна культура фахівця проєктної галузі виконує певні функції у сучасному державотворенні: захист інтересів своєї нації, подолання антинаціональної психології у громадян, підтримання національних ідей, запобігання державному скептицизму.

Ці функції об'єднує загальна гуманістична спрямованість. Насамперед слід наголосити, що національна культура спонукає поважати національні почуття інших громадян, що забезпечує справедливість у професійній діяльності. Урахування й реалізація вимог національної культури є запорукою професійного становлення фахівців проєктної галузі.

Високі моральні якості – це: моральна стійкість; наявність соціально значущих позитивних ідеалів; впевненість, вірність демократичним і гуманістичним ідеалам, історичним традиціям українського суспільства; здатність активно відстоювати свої переконання; правдивість, повага до людей; наявність морального досвіду поведінки; активна життєва позиція; боротьба з антигуманістичною мораллю і її проникненням у школу; непримиренність до всіх порушень суспільної моралі і протидія їм; колективізм, готовність і здатність до колегіальної і колективної діяльності.

Особисті якості майбутнього фахівця управління проєктами характеризуються повагою до особистості людини; любов'ю до людей; тактом; здатністю дотримуватись етики службових відносин, умінням із повагою ставитися до протилежних думок; готовністю запроваджувати раціональні новації; володінням фундаментальними знаннями не лише у сфері посадово-фахової діяльності, а й у сфері філософії, загальної та на національній історії, літератури, мистецтва, економіки, екології, науки і техніки, суспільних проблем; цілеспрямованістю і оперативністю у вирішенні виробничих питань; особистою дисциплінованістю; працелюбністю, здатністю до самоконтролю, інтелігентністю.

Список використаних джерел:

1. Розвиток професійної культури майбутніх менеджерів управління проєктами [Текст] : навчальний посібник / упоряд. Гриньов С.Я. ; Полт. нац. пед. у-т. імені В.Г. Короленка. – Полтава : ПП «Астроя», 2012. – 172 с.

ДО ПИТАННЯ ПРО РОЛЬ СТУДЕНТІВ В УНІВЕРСИТЕТІ

*Гриньова В.С.
Полтава, Україна*

«Студент» у перекладі з латинської означає «той, що сумлінно працює», «той, хто бажає знання». За визначенням А.С. Власенко, «студентство – це особлива соціальна група, що формується з різних соціальних утворень суспільства і характеризується особливими умовами життя, праці, побуту,

особливою суспільною поведінкою і психологією, для якої набуття знань і підготовка себе для майбутньої роботи у суспільному виробництві, науці і культурі є головним і здебільшого єдиним заняттям».

Т.В. Іщенко акцентує увагу на тому факті, що студентство є складовою частиною такої суспільної групи як молодь. Як соціальна група вона наділена всіма якостями, властивими молоді. Водночас студентство має свої особливості. Однією з таких специфічних особливостей є соціальний престиж, оскільки більшість студентів усвідомлюють, що вищий навчальний заклад є одним із засобів соціального просування.

Студентство – це соціальна група, яка функціонує в системі вищої освіти, виступає як об'єкт виробництва. Висока інтенсивність спілкування – це специфічна риса студентства.

Важливою особливістю студентства є те, що активна взаємодія з різними соціальними утвореннями суспільства, а також специфіка навчання у вищому навчальному закладі створюють для студентів великі можливості для спілкування. Соціально значущою рисою студентства є напружений пошук сенсу життя, прагнення до нових ідей.

Студентство є складовою частиною молоді, її специфічною групою, що характеризується особливими умовами життя, побуту і праці, суспільною поведінкою і психологією, системою ціннісних орієнтацій. Тобто, студентство треба розглядати як соціальну групу в системі вищого навчального закладу, яка має свою мету, свої специфічні особливості і яка готується до виконання соціальних ролей і функцій інтелігенції. Одне із завдань викладача на всіх етапах становлення студента – допомогти йому знайти себе.

У соціальній позиції студента останнім часом сталися суттєві зміни: він став критичним, активним, прагне раціонально використовувати навчальний час, зусилля, матеріальні ресурси. Студент припускає, що він може висловити своє незадоволення кваліфікацією викладача; при цьому втрачається та стабільність, яка ґрунтувалася на взаєминах старшого і молодшого, досвідченого і недосвідченого. Студент не довіряє красивим словам, він хоче відчувати повагу до себе, шанобливе ставлення до його особистості, визнання права бути вислуханим, права на самовираження, визнання його потреб законними.

Формування студента як суб'єкта навчальної діяльності – це процес не одномоментний, а являє собою тривалу цілеспрямовану спільну діяльність викладача та студента. А.В. Білошицький та І.Ф. Бережна виділяють кілька послідовних стадій цього процесу [1, с. 63]. Перша стадія – стадія адаптації до умов вузу. На цій стадії домінує активне пристосування студентів до нових умов, відбувається освоєння вимог вузу, усвідомлення своїх прав та обов'язків. Друга стадія – ідентифікація з вимогами навчальної та навчально-професійної діяльності. Ця стадія направлена на активне засвоєння і кваліфіковане виконання студентом своєї соціальної ролі; вона передбачає підготовку студента до майбутньої спеціалізації, свідоме керівництво власною діяльністю і поведінкою на основі усвідомлених мотивів і цілей. Третя стадія – самореалізація в освітньому процесі – полягає у цілеспрямованому формуванні

особистісних якостей та професійних умінь. При цьому забезпечується у всіх видах діяльності взаємозв'язок і з'єднання мотивів і цілей, внутрішніх інтенцій із зовнішнім педагогічним впливом. На цій стадії зростає самодетермінація і усвідомлена самореалізація в різних видах діяльності. Сутність четвертої стадії – стадії самопроєктування професійного становлення – полягає в прояві суб'єктності студента, який здійснює самостійне, цілеспрямоване перетворення вихідних здібностей і особистісних властивостей у соціально та професійно значущі якості.

Становлення студента як суб'єкта навчальної діяльності може розглядатися як детермінований, керований і саморозвиваючий процес.

Список використаних джерел:

1. Білошицький А.В., Бережна І.Ф. Становлення суб'єктності студентів в освітньому процесі вузу. *Педагогіка*. 2006. № 5. С. 60–66.
2. Словник термінів з курсу «Основи педагогічної майстерності» [Текст]: для студентів усіх спеціальностей [за ред. М.В. Гриньової] / ПНПУ імені В.Г. Короленка. – Вид. 2-ге, доповн. – Полтава : Астрія, 2020. – 87 с.

СТРУКТУРНО-ІСТОРИЧНИЙ АНАЛІЗ АРХІТЕКТУРНОЇ ПАМ'ЯТКИ ЯК ОСНОВА ПРОЄКТУВАННЯ

*Гуляєва Д.С.
Полтава, Україна*

Одним із сучасних напрямків проєктної діяльності проєктантів, архітекторів, дизайнерів є вивчення, збереження об'єктів культурної спадщини, зокрема архітектурних пам'яток, і у разі, й як правило, відсутності, – створення їх сучасної документації. Метою роботи було на основі вивчення історичних довідок, архівних матеріалів, креслень та виконаних авторами обмірів, розроблених планів, фасадів, розрізів, оздоблень (двері, вікна, ніши) та макету собору, провести структурно-історичний аналіз архітектурної пам'ятки – Собору Полтавського Хрестовоздвиженського монастиря, створити сучасну документацію та макет.

Хрестовоздвиженський монастир розташований трохи більше як за кілометр від центру міста Полтави. Монастир нині вражає своєю величиною і красою як полтавчан, так і численних гостей міста, – кожен бачить перед собою перш за все пам'ятники архітектури і культові споруди. Заснований 1650 року, на честь перемоги повстанців над військами польських магнатів і шляхти та визволення Полтави і краю від польсько-шляхетського поневолення, поблизу міста, на високій горі, вкритій віковим лісом, з дозволу київського митрополита, відомого українського церковного діяча і письменника Сильвестра Косіва було засновано Полтавський Хрестовоздвиженський монастир, котрий стає найпівденнішим серед так званих городянських, тобто